

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/59/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4322200758
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Janigloš
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4322200758.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Mareka Janigloša a členiek senátu JUDr. Evy Šiškovéj a JUDr. Dariny Vargovej, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, D. E. F. XXXX/XX, G., právne zastúpený: FAIRSQUARE advokátska kancelária s.r.o., Lazaretská 3/A, Bratislava, IČO: 47 232 544, proti žalovanej: Slovenská republika v zastúpení: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 14. 01. 2025 č. k. 12C/6/2022-455, takto

rozhodol:

- I. Odvolanie žalobcu proti výroku I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie **o d m i e t a**.
- II. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i** a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Levice (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 12C/6/2022-455 zo dňa 14. 01. 2025 tak, že konanie v časti zaplatenia sumy 20.000,- eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania zastavil (I. výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok) a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal (III. výrok).

2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 145 ods. 2, § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“).

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 24. 02. 2022 domáhal, aby súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy vo výške 50.360,- eur (ktorá má predstavovať majetkovú a nemajetkovú ujmu žalobcu) titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom v súvislosti s prípravným trestným konaním vedeným voči jeho osobe, ktorá pozostáva zo skutočnej škody, t. j. nákladov na obhajobu v prípravnom trestnom konaní vo výške 360,- eur (faktúra č. 07/2011 – AK JUDr. HOSS) a nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má podľa § 1 až 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadné právo na náhradu škody spôsobenej vznesením obvinenia, kde na podstate týchto záverov zotrúva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z. Poukázal na to, že ustanovenia Trestného poriadku ozrejmujú, že na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť vyšetrovateľ policajného zboru ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci ako orgán konajúci v mene štátu je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a z toho vyplýva, že žalovaná je v tomto konaní pasívne legitimovaná.

5. Pri posudzovaní nároku žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že sa zaoberal vyhodnotením námietky premlčania, ktorá bola vznesená zo strany žalovanej. Mal za nesporné, že uznesenie o vznesení obvinenia, bolo žalobcovi doručené dňa 28. 03. 2011, odkedy začala plynúť objektívna 10-ročná premlčacia doba v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Žaloba žalobcu bola súdu prvej inštancie doručená dňa 24. 02. 2022, t. j. po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty, ktorá uplynula dňa 28. 03. 2021. Subjektívna 3 - ročná premlčacia lehota pri nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom začala plynúť dňa 07. 09. 2018 (t. j. od nasledujúceho dňa po vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku dňa 06. 09. 2018), pričom táto počas doby prerokovania nároku spočíva a v tomto prípade by vzniknutá námietka premlčania bola nedôvodná. Žalobou sa možno v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. domáhať náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. V danom prípade si žalobca nárok uplatnil titulom nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu žalovanej v trestnom konaní. V zmysle § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. plyní subjektívna 3- ročná premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Okrem uvedenej subjektívnej premlčacej doby zákon stanovuje aj objektívnu premlčaciu dobu, ktorá je 10 ročná, a táto plyní odo dňa, keď bolo poškodenému doručené rozhodnutie, ktorým mu bola škoda spôsobená, v danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia (nezákonné rozhodnutie). Súd prvej inštancie mal za to, že námietka premlčania vznesená žalovanou je dôvodná, žalobca si uplatnil nárok po uplynutí premlčacej lehoty, a tak žalobu po čiastočnom späťvzati žaloby zamietol. S poukazom na čiastočné späťvzatie žaloby v časti zaplatenia sumy 20.000,- eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania v tejto časti konanie zastavil.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že procesne úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaná výslovne uviedla, že si nárok na náhradu trov konania neuplatňuje.

7. Žalobca predmetný rozsudok napadol odvolaním zo dňa 01. 04. 2025, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/. Žalobca mal za to, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, a to tým, že rozsudok nespĺňa obsahové požiadavky vyjadrené v CSP, a to konkrétne, že odôvodnenie rozsudku je fakticky iba sumárom súdneho procesu a neposkytlo riadnu, plnohodnotnú a logickú odpoveď na otázku prečo bol nárok žalobcu (najmä čo sa týka II. výroku rozsudku) zamietnutý. Súd prvej inštancie nevenoval podľa názoru žalobcu dostatočný priestor (pri niektorých otázkach vôbec žiadny priestor) na vysvetlenie myšlienkového postupu ako súd prvej inštancie dospel k záverom, ktoré sú zhmotnené vo výrokovej časti rozsudku.

8. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie a rozsudok na skutočnosti, že žalovaná vznesla námietku premlčania, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodnú, ergo nárok žalobcu súd prvej inštancie vyhodnotil ako premlčaný a žalobu zamietol (resp. v časti zastavil ako je uvedené v I. výroku rozsudku). Súd prvej inštancie uviedol, že zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) stanovuje objektívnu premlčaciu dobu, ktorá je 10 ročná a táto plyní odo dňa, keď bolo poškodenému (v tomto prípade žalobcovi) doručené rozhodnutie, ktorým mu bola škoda spôsobená, v danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia (nezákonné rozhodnutie). Súd prvej inštancie sa však vôbec nevenuje a v rozsudku opomína fakt, že žalobca sa domáhal žalobou nielen náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ale aj náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. V priebehu súdneho procesu žalobca v rámci svojho dispozičného práva meniť žalobu dokonca vzal žalobu čiastočne späť, a to v rozsahu žalobcom žalovaného nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom od tohto momentu si žalobca uplatňoval v súdnom konaní iba svoj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Žalobca nezotrval na svojom nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, avšak zotrval na svojom nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie však zamietol rozsudkom nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a odôvodnil toto zamietnutie ako keby rozhodoval o nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom aplikoval na daný skutkový stav (na nesprávny úradný postup) právnu normu týkajúcu sa nezákonného rozhodnutia. Prečo bol zamietnutý nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom sa v odôvodnení rozsudku nie je možné dočítať, čo žalobca

považoval za zásah do jeho práva na spravodlivý súdny proces a vadu rozsudku. Súd prvej inštancie sa nielenže nevysporiadal s vyššie uvedenými otázkami, ale v rámci rozsudku ani neponúkol odôvodnenie, ktoré by jasným a zreteľným spôsobom preukazovalo rešpektovanie práva na spravodlivý súdny proces na strane žalobcu. V súvislosti s právom na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia poukázal žalobca na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca poukázal na absenciu vysporiadania sa v odôvodnení rozsudku s právnou argumentáciou žalobcu týkajúcou sa jeho nároku na náhradu škody spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe žalovaného. Ide pritom o jediný (po čiastočnom späťvzátí žaloby) a hlavný nárok žalobcu a absencia zdôvodnenia ako sa s ním súd prvej inštancie vysporiadal, je nepochybne vadou rozsudku a porušením práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

9. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie iba mechanicky vzal právnu normu (aj to podľa názoru žalobcu nesprávnu) a aplikoval ju bez hlbšieho zmyslu na prejednávaný skutkový stav. Nie je predsa v rámci logiky a ani spravodlivosti možné, aby premlčacia lehota nároku žalobcu začala plynúť skôr ako samotný nárok vznikol. Súd prvej inštancie totižto zamietol nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty, ktorá mala začať plynúť dňom doručenia uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi, vtedy v postavení obvineného (t. j. dňa 28. 03. 2011), pričom samotné skutočnosti (t. j. nesprávny úradný postup), ktoré založili nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nastali až po doručení uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi, vtedy v postavení obvineného (t. j. po dni 28. 03. 2011). Súd prvej inštancie pri rozhodovaní nebral do úvahy odlišnosti inštitútu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, čo spôsobilo v končnom dôsledku nezákonnosť rozsudku. Ak by sa vyššie popísaný postup súdu prvej inštancie pretavil do reality, tak podľa záverov súdu prvej inštancie mohol žalobca zažalovať už v deň po dni doručenia uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi, vtedy v postavení obvineného (a teda napr. dňa 29. 03. 2011, keďže dňa 28. 03. 2011 bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia). Nemožno sa domáhať náhrady škody ešte predtým, ako dôjde ku vzniku akejkoľvek škody alebo k porušeniu akéhokoľvek právneho predpisu. Nemožno zažalovať nárok skôr ako nárok vznikne. Napríklad nesprávny úradný postup spočívajúci v prietahoch v trestnom konaní bol konštatovaný v rámci upovedomenia o spôsobe vybavenia podnetu Krajskej prokuratúry v Nitre zo dňa 12. 08. 2013, sp. zn. 3 KPt347/13-7, kde príslušná prokuratúra konštatovala vzniknuté prietahy, čo je v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. nesprávny úradný postup. Podľa interpretácie záverov súdu prvej inštancie ad absurdum mal žalobca byť schopný zažalovať predmetný nesprávny úradný postup, ktorý nastal dňa 12. 08. 2013, už dňa 29. 03. 2011 (po doručení uznesenia o vznesení obvinenia, od kedy súd prvej inštancie počítal premlčaciu lehotu). Uvedené by samozrejme nikdy nebolo možné, žaloba by bola podaná v takomto prípade podaná predčasne a na tomto sa žalobca pokúša demonštrovať absurdnosť záverov súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel v rozsudku.

10. Súd prvej inštancie pri posudzovaní otázky premlčania nároku žalobcu pravdepodobne (nie je to dostatočne zdôvodnené v odôvodnení rozsudku, a preto sa žalobca domnieva) vychádzal z nesprávnej premisy, a to, že nezákonné rozhodnutie subsumuje pod sebou aj nesprávny úradný postup. Súd prvej inštancie sa pritom odvolával na judikatúru súdov, ktoré danú premisu judikatúrne zakotvili. Danú judikatúru nie je v žiadnom prípade možné aplikovať na posudzovaný skutkový stav v tomto konaní. V prípade žalobcu bola postupnosť nezákonného rozhodnutia a nesprávnych úradných postupov obrátená, a to: nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia) dňa 16. 03. 2011 › nesprávny úradný postup (nevydanie rozhodnutia žalovanou podľa § 214 (1) Trestného poriadku (postúpenie vecí ak nejde o trestný čin) › nesprávny úradný postup (nevydanie rozhodnutia podľa § 215 (1) písm. b) Trestného poriadku (povinnosť prokurátora zastaviť trestné stíhanie, ak skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie vecí) › nesprávny úradný postup (nevydanie rozhodnutia v zmysle § 230 (2) písm. e) Trestného poriadku (zrušenie nezákonného rozhodnutia policajta prokurátorom) › nesprávny úradný postup (nesprávne vyhodnotenie dôkazov a nesprávne kvalifikovanie skutku ako trestného činu) › nesprávny úradný postup (zbytočné prietahy v konaní). Z uvedeného vyplýva, že pri skutkovom stave posudzovanom v tomto konaní, nezákonné rozhodnutie z časového hľadiska predchádza nesprávnemu úradnému postupu, a teda nesprávny úradný postup nesmeruje k nezákonnému rozhodnutiu, nesprávny úradný postup sa neodráža v obsahu nezákonného rozhodnutia a nesprávny úradný postup nebol zavŕšený nezákonným rozhodnutím. Iba pri aplikácii fundamentálnej logiky niečo, čo nastalo neskôr (v tomto prípade nesprávny úradný postup), nemôže smerovať a nemôže sa odrážať v niečom, čo nastalo skôr (v tomto prípade nezákonné rozhodnutie). Nesprávny úradný postup teda nie je možné subsumovať pod nezákonné rozhodnutie. V zmysle vyššie uvedeného je nesprávne naviazať premlčanie nároku

na náhradu škody vzniknutej z dôvodu nesprávneho úradného postupu na nárok na náhradu škody vzniknutej z dôvodu nezákonného rozhodnutia. Ide o dva samostatné tituly, pričom žalobca zažaloval oba, ale v priebehu súdneho procesu vzal žalobu čiastočne späť, a to v rozsahu nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

11. Vychádzajúc z jediného logického momentu na určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty (s čím sa stotožnil aj súd prvej inštancie v bode 17 medzitýmneho rozsudku zo dňa 20. 06. 2023), nárok žalobcu z titulu nesprávneho úradného postupu premlčaný nie je. Žalobca sa dozvedel o škode, t. j. o tom, že žalovaná nesprávne úradne postupovala dňa 07. 09. 2018, a to deň po dni, kedy mu bol oznámený rozsudok Krajského súdu v Nitre, ktorým bol oslobodený spod obžaloby a ktorým súd právoplatne rozhodol o tom, že skutok, ktorý mal žalobca spáchať, nebol trestným činom. Subjektívna premlčacia lehota 3 roky začala teda plynúť odo dňa 07. 09. 2018 a mala uplynúť dňa 07. 09. 2021 (ak by nespočívala). Žalobca doručil nárok na predbežné prejednanie v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. žalovanému dňa 27. 08. 2021 (a teda pred uplynutím premlčacej lehoty). V zmysle § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. počas predbežného prejednania nároku premlčacia lehota spočívala. Premlčacia lehota spočívala do 15. 02. 2022, kedy bola doručená odpoveď žalovaného žalobcovi. Premlčacia lehota by uplynula dňa 26. 02. 2022, avšak žalobca podal žalobu a predmetný nárok na náhradu ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu si uplatnil dňa 23. 02. 2022, a teda pred uplynutím premlčacej doby nároku na náhradu ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu.

12. Otázku objektívnej premlčacej lehoty nároku žalobcu z titulu nesprávneho úradného postupu považoval žalobca za vyriešenú konštantnou judikatúrou, ktorá dôvodila záver, že v prípade nesprávneho úradného postupu neplatí objektívna 10-ročná premlčacia lehota, nakoľko princíp premlčania v tomto prípade je založený na subjektívnej vedomosti poškodeného – t. j. žalobcu. Žalobca ako poškodený nadobudol túto subjektívnu vedomosť dňa 06. 09. 2018, čo je deň, kedy mu bol oznámený rozsudok Krajského súdu v Nitre, ktorým bol oslobodený spod obžaloby a ktorým súd právoplatne rozhodol o tom, že skutok, ktorý mal žalobca spáchať, nebol trestným činom.

13. Žalobca odvolaním napadol II. výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol časť žaloby. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca chce byť v spore úspešný, a teda mať nárok na náhradu trov konania, žalobca napadol odvolaním aj III. výrok rozsudku. Žalobca nerozporoval, že čiastočne vzal žalobu späť, ako je uvedené v I. výroku rozsudku, ale z procesnej opatrnosti napadol odvolaním aj I. výrok rozsudku s tým, že po vrátaní veci súd prvej inštancie opätovne rozhodne s poukazom na § 145 ods. 2 CSP, tak ako rozhodol v I. výroku rozsudku.

14. V zmysle vyššie uvedeného mal žalobca jednoznačne za to, že nárok žalobcu na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu žalovaného celkom vo výške 30.360,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 16. 02. 2022 až do zaplatenia existuje, je daný a nie je premlčaný. Žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň, aby odvolací súd vyjadril právny názor, že nárok žalobcu na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu žalovaného celkom vo výške 30.360,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 16. 02. 2022 existuje, je daný a nie je premlčaný.

15. K odvolaniu sa vyjadrila žalovaná v podaní zo dňa 05. 05. 2025, v ktorom uviedla, že považuje napadnutý rozsudok v jeho výrokoch I., II. a III. za vecne správny. Súd prvej inštancie náležite odôvodnil, z akého dôvodu konanie zastavil (výrok I.), z akého dôvodu žalobu vo zvyšnej časti zamietol (výrok II.) a následne z akého dôvodu nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok III.). V odôvodnení rozsudku sa konkrétne uvádza, z akého dôvodu sa konanie v časti zaplatenia sumy 20.000,- eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania zastavilo, kedy sa žalobca žalobou zo dňa 24. 02. 2022 domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 50.360,- eur s prislúšenstvom a v priebehu konania zobral žalobu čiastočne späť v časti uplatneného nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia vo výške 20.000,- eur. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal na samotné znenie žaloby, kde sa žalobca domáhal náhrady škody titulom nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu a v samotnej žalobe nešpecifikoval výšku nároku na náhradu škody, ktorú si žalobca uplatňuje v časti nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia a v časti nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu. V tejto súvislosti následne v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol vysvetlenie dôvodov podstatných aj pre rozhodnutie vo výroku II. rozsudku, a to dôvodov, pre ktoré žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Súd prvej inštancie správne založil svoje rozhodnutie na tom,

že prihladol na námietku premlčania vznesenú žalovanou a uviedol, že je nesporné, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia, bolo žalobcovi doručené dňa 28. 03. 2011, odkedy začala plynúť objektívna 10-ročná premlčacia doba v zmysle § 19 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Žaloba žalobcu bola súdu doručená dňa 24. 02. 2022, t. j. po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty, ktorá uplynula dňa 28. 03. 2021. Zároveň súd prvej inštancie náležitým spôsobom odôvodnil zamietnutie nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím aplikujúc zároveň aj na nesprávny úradný postup právnú normu týkajúcu sa nezákonného rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudku logicky vyplýva, prečo bol zamietnutý nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, pričom je z neho zrejmé, že súd prvej inštancie pri posudzovaní otázky premlčania nároku žalobcu vychádzal zo správnej premisy, a to, že nezákonné rozhodnutie subsumuje pod sebou aj nesprávny úradný postup a z tohto dôvodu si žalobca nemôže uplatňovať svoj nárok titulom nesprávneho úradného postupu bez nadväznosti na nezákonné rozhodnutie. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie správne vyhodnocoval námietku premlčania výlučne vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu ako titulu nároku na náhradu škody v danom prípade, čo aj konkrétne v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol a náležitým spôsobom odôvodnil. Z vyššie uvedeného dôvodu mala žalovaná za to, že odôvodnenie napádaného rozsudku je dostačujúce a zrozumiteľné, bez potreby uvádzať dôvody vo vzťahu ku skutočnostiam uvádzaným žalobcom v odvolaní, že nesprávny úradný postup, ktorý založil podľa žalobcu nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nastal až po doručení uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi.

16. Nemožno sa stotožniť ani so žalobcom uvádzaným druhým dôvodom odvolania, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, čo viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu, kedy vychádzal pri posudzovaní otázky premlčania nároku žalobcu z nesprávnej premisy, a to, že nezákonné rozhodnutie subsumuje pod sebou aj nesprávny úradný postup. S poukazom na ust. § 3 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uviedla, že od počiatku (vrátane predbežného prerokovania nároku na náhradu škody) považovala za titul, z ktorého si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody v danej veci, nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 16. 03. 2011 v spojení s uznesením, ktorým bola zamietnutá sťažnosť obvineného proti vzneseniu obvinenia dňa 15. 04. 2011. Ak bolo v trestnej veci vydané rozhodnutie, ktoré žalobca považuje za nezákonné (v tomto prípade uznesenie o vznesení obvinenia), nemožno sa domáhať zodpovednosti orgánu verejnej moci za nesprávny úradný postup, nakoľko tento je subsumovaný v samotnom rozhodnutí, a preto nemôže ísť o samostatný nárok v posudzovanej veci, išlo by totiž o duplicitu uplatneného nároku. Vo všeobecnosti sa nesprávnym úradným postupom rozumie iná, než rozhodovacia činnosť orgánu verejnej moci, pričom trestné stíhanie bolo v danej veci skončené rozhodnutím, a preto že iným, než odsudzujúcim rozsudkom, považuje sa za nezákonné rozhodnutie, a to uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré v sebe subsumuje aj úradný postup, na ktorý žalobca poukazuje a označuje ho za nesprávny. Žalovaná poukázala aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 327/2018 zo dňa 19. 09. 2018 (nárok na náhradu škody nesprávnym úradným rozhodnutím pohlcuje nesprávny úradný postup jemu predchádzajúci). V prípade, že sa nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci konajúceho v mene štátu odzrkadlí v jeho rozhodnutí, tak v takom prípade sa možno domáhať nároku na náhradu škody spôsobenej takouto činnosťou orgánu verejnej moci len z titulu jeho nezákonného rozhodnutia, ktorým bol celý tento jeho nesprávny úradný postup zisťovania predpokladov na jeho vydanie zavŕšený a nie z titulu nesprávneho úradného postupu. Je nepochybné, že súd je povinný jednoznačne ustáliť titul, na základe ktorého považuje podaný návrh v danej veci za dôvodný, nakoľko práve jednoznačné ustálenie titulu (nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) je pre posúdenie dôvodnosti nároku, ako aj pre posúdenie námietky premlčania rozhodujúce. V zmysle vyššie uvedeného mala žalovaná za to, že súd prvej inštancie správne naviazal premlčanie nároku žalobcu na náhradu škody vzniknutej z dôvodu nesprávneho úradného postupu na nárok na náhradu škody vzniknutej z dôvodu nezákonného rozhodnutia. V prípade nesprávneho úradného postupu totiž ide o náhradu škody vzniknutej iným spôsobom ako práve rozhodovacou činnosťou a v prejednávanej veci súd prvej inštancie vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci, keď subsumoval pod nezákonné rozhodnutie aj nesprávny úradný postup.

17. V súvislosti s argumentáciou žalobcu v odvolaní, že nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu premlčaný nie je, uviedla, že žalovaná v priebehu konania pred súdom prvej inštancie z opatrnosti vznesla námietku premlčania aj vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupom, keď mala za to, že žalobca nesprávne vyhodnotil otázku premlčania nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Je potrebné poukázať na to, že aj nárok na uplatnenie náhrady škody

spôsobenej nesprávnym úradným postupom sa premlčuje podľa § 19 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. V zmysle citovaného ustanovenia je subjektívna premlčacia lehota stanovená na 3 roky a plynutie od kedy sa poškodený o škodu dozvedel. Sám žalobca vo vyjadrení zo dňa 21. 04. 2022 priznával, že sa o nesprávnom úradnom postupe, teda titule, od ktorého by odvodzoval svoj nárok na náhradu škody, dozvedel v priebehu prípravného konania, čo dokladoval aj tým, že dňa 19. 11. 2012 podal žiadosť na príslušnú prokuratúru o preskúmanie postupu policajta, kde namietal nezákonný priebeh dotknutého trestného konania, teda nesprávny úradný postup. Tento podnet bol vyhodnotený ako neopodstatnený a rovnako tak aj jeho opakovaný podnet. Teda právo na náhradu škody aj v danom prípade by bolo premlčané, nakoľko lehota 3 rokov uplynula dňa 19. 11. 2015.

18. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti považovala rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výroku I., II. a III. za vecne správny, a preto navrhla, aby odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Náhradu trov odvolacieho konania si žalovaná neuplatnila.

19. Žalobca v následnom vyjadrení zo dňa 23. 05. 2025 zotrval na svojich právnych záveroch prezentovaných už v podanom odvolaní, keď mal za to, že judikatúra pripúšťa subsumovanie nesprávneho úradného postupu pod nezákonné rozhodnutie iba za predpokladu, že nesprávny úradný postup smeruje k nezákonnému rozhodnutiu, nesprávny úradný postup sa odráža v nezákonnom rozhodnutí a nesprávny postup je zavŕšený nezákonným rozhodnutím. V tomto prípade ani jedna z podmienok na subsumovanie nesprávneho úradného postupu pod nezákonné rozhodnutie nebola splnená. Zdôraznil samostatnosť oboch titulov, keď zažaloval oba, ale v priebehu konania vzal žalobu čiastočne späť, a to v rozsahu nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

20. Žalovaná sa vo veci vyjadrila v podaní zo dňa 04. 06. 2025, kde uviedla tie isté skutočnosti, ktoré boli obsiahnuté už v jej vyjadrení k odvolaniu. Uviedla, že ak bolo v trestnej veci vydané rozhodnutie, ktoré žalobca považuje za nezákonné, nemožno sa domáhať zodpovednosti orgánu verejnej moci za nesprávny úradný postup, nakoľko tento je subsumovaný v samotnom rozhodnutí, a preto nemôže ísť o samostatný nárok v posudzovanej veci, išlo by totiž o duplicitu uplatneného nároku.

21. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalobcom, v neprospech ktorého bol rozsudok vydaný (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP a zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie napadnutého rozsudku (§ 387 CSP) a ani na jeho zmenu (§ 388 CSP). Dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v časti II. a III. výroku zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pokiaľ ide o výrok I. napadnutého rozsudku, odvolací dospel k záveru, že odvolanie je potrebné v tejto časti odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b) CSP).

22. Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 23. 02. 2022 domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom v súvislosti s prípravným trestným konaním vedeným voči žalobcovi, a to vo výške 50.360,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 16. 02. 2022 do zaplatenia. Žalobca podaním zo dňa 02. 02. 2023 vzal žalobu v časti náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím späť, v ostatnej časti žalobou uplatňovaného nároku náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zotrval na podanej žalobe. Následne súd prvej inštancie rozhodol vo veci medzitýmnym rozsudkom č. k. 12C/6/2022-318 zo dňa 20. 06. 2023 (v spojení s opravným uznesením č. k. 12C/6/2022-381 zo dňa 21. 11. 2023) tak, že nárok žalobcu na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu nie je daný. Odvolací súd uznesením č. k. 11Co/1/2024-410 zo dňa 11. 07. 2024 zrušil uvedený medzitýmný rozsudok z procesných dôvodov a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie následne rozhodol napadnutým rozsudkom, kde z dôvodu podaného odvolania žalobcu je vec predmetom prieskumu odvolacím súdom.

23. Odvolací súd posudzoval predmetnú vec podľa nasledujúcich ustanovení zákona.

24. Podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného do 30. 06. 2023 (ďalej len „zákon č. 514/2003

Z. z.), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

25. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, trestnom konaní alebo správnom konaní.

26. Podľa § 9 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

(2) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

(3) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom.

4) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

27. Podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

(2) Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

28. Podľa § 386 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako CSP), odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

29. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

30. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

31. Odvolací súd uvádza, že zo samotného obsahu zákona č. 514/2003 Z. z. a jeho systematiky vyplýva, že zákonodarca dôsledne rozlišuje nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup a vo vzťahu k obom týmto právnym inštitútom stanovuje samostatné a rozdielne hmotnoprávne podmienky pre odškodnenie poškodeného na základe týchto nielen pojmovo rozdielných právnych titulov. Zákon č. 514/2003 Z. z. nesprávny úradný postup bližšie nedefinuje. Právna teória a súdna prax vychádzajú z toho, že nesprávnym úradným postupom je treba rozumieť porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri výkone jeho činnosti, a to pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci ich rozhodovacej činnosti, avšak bezprostredne sa v obsahu vydaného rozhodnutia neodrazia. Ak sa však prípadne nesprávnosti alebo vady postupu štátneho orgánu v obsahu rozhodnutia prejavujú, môžu byť zvažované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Inými slovami povedané, pri rozhodovacej činnosti ide len o taký úradný postup, ktorého prípadná nesprávnosť sa nijako nedotkla správnosti samotného rozhodnutia. Z tohto hľadiska sa potom za nesprávny úradný postup vedúci k zodpovednosti štátu považuje tiež nečinnosť orgánu štátu, vady v spôsobe vedenia konania, ale aj oneskorené vydanie rozhodnutia.

32. Odvolací súd posúdil podané odvolanie podľa jeho obsahu, pričom sa zameril na relevantnú odvolaciu argumentáciu žalobcu v rovine ním uplatnených námietok (odvolacích dôvodov). Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie a rozsudok na skutočnosti, že žalovaná vzniesla námietku premlčania, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodnú, nárok žalobcu súd prvej inštancie vyhodnotil ako premlčaný a žalobu zamietol. Je však potrebné prisvedčiť námietke žalobcu, že sa súd prvej inštancie vôbec nevenuje a v rozsudku opomína fakt, že sa žalobca domáhal žalobou nielen náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ale aj náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorý žalobca videl v nesprávnom úradnom postupe v prípravnom konaní a v prieťahoch v konaní. Žalobca v rámci svojho dispozičného práva vzal žalobu čiastočne späť, a to v rozsahu žalobcom žalovaného nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom od tohto momentu si žalobca uplatňoval v súdnom konaní iba svoj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Zo strany žalobcu bol teda v konaní namietaný aj nesprávny úradný postup, kde žalobca v prvom rade a prioritne poukazoval na prieťahy v konaní, ako aj popisoval rôzne skutočnosti, ktoré podľa neho boli nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku nijako nevysporiadal so žalobcom namietaným nesprávnym úradným postupom. Vo faktickej rovine súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu uplynutia objektívnej 10-ročnej premlčacej lehoty, ktorú však ustanovenie § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. viaže len na nezákonné rozhodnutie, resp. na škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a nie na nesprávny úradný postup (podporne viď rozhodnutie Najvyššieho sudu SR zo dňa 13. 12. 2018 sp. zn. 3Cdo/3/2018, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, č. 3/2019 pod R 25/2019), kde konštatujúc premlčania nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zamietol žalobu žalobcu aj v časti žalobcom tvrdeného nesprávneho úradného postupu bez toho, aby sa s týmto vysporiadal. Už z logiky veci vyplýva, že tieto dve kategórie (nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup) nemožno navzájom stotožňovať. Aby mohol byť nesprávny úradný postup subsumovaný pod nezákonné rozhodnutie, musí sa nesprávny úradný postup bezprostredne odraziť v nezákonnom rozhodnutí a nesprávny úradný postup musí byť zavŕšený nezákonným rozhodnutím. Prísne rozlišovanie medzi uvedenými kategóriami zodpovedá vôli racionálneho zákonodarcu, keďže v § 3 ods. 1 písm. a) až d) zákona č. 514/2003 Z. z. vymenúva celkovo štyri kategórie spôsobov (príčin), akými môže vzniknúť škoda (následok). Tieto sú vzájomne nezávislé, nepodmieňujú sa a ani jedna kategória nevystupuje vo vzťahu k ostatným kategóriám v podradenom postavení alebo nadradenom postavení. Nesprávny úradný postup je samostatný odškodňovací právny titul podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pre vznik a hodnotenie ktorého sú stanovené osobitné zákonné podmienky (§ 9).

33. Odvolací súd je toho názoru, že ak boli predmetom konania rôzne skutočnosti, ktoré žalobca považoval za nesprávny úradný postup, súd prvej inštancie bol povinný na tvrdenia žalobcu prihliadnúť a sa s nimi aj vysporiadať, samozrejme v medziach zákonných možností vyplývajúcich mu zo zákona č. 514/2003 Z. z. Spôsob odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie nepovažoval odvolací súd v tomto smere za dostatočný, a to najmä z hľadiska v konaní uplatnenej argumentácie žalobcu, na ktorú súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku neposkytol dostatočne

presvedčivú odpoveď, v praktickej rovine sa s jednotlivými žalobcom namietanými porušeniami a jeho argumentáciou nevysporiadal, čím súd prvej inštancie zaťažil svoje rozhodnutie vadou v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Pre účely naplnenia práva na spravodlivý proces a tomu prislúchajúceho práva na riadne odôvodnenie rozsudku sa vyžaduje, aby odôvodnenie rozsudku bolo výsledkom právno-analytickej činnosti, ktorá následne podlieha prieskumu súdov vyššieho stupňa. Ak určitý záver nedisponuje dostatočným argumentačným základom súdu prvej inštancie, je potom vylúčená aj možnosť riadneho odvolacieho prieskumu pre nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku.

34. Odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobca namieta existenciu prieťahov v konaní zákonná úprava § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. pri konštatovaní nesprávneho úradného postupu spôsobeného prieťahmi v konaní striktné vyžaduje rozhodnutie niektorého orgánu uvedeného v citovanom ustanovení zákona, preto pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch možno v konaní vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd prvej inštancie sa v tomto smere bude musieť zaoberať tým, či žalobca pri ním tvrdení existencii prieťahov v konaní disponuje takýmto rozhodnutím.

35. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu postupu orgánov činných v trestnom konaní odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní a zákonnosť rozhodnutí v ňom vydaných, pokiaľ nie je príslušnými orgánmi konštatované porušenie zákona v činnosti uvedených orgánov. Až na základe príslušnými subjektmi konštatovaného nesprávneho úradného postupu týchto orgánov je potom možné v konaní o náhradu škody posúdiť, či uvedené konanie malo za následok vznik škody, za ktorú by bolo potrebné poskytnúť náhradu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na závery rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/568/2013 zo dňa 19. 01. 2017 v zmysle ktorých: „Okolnosti, v ktorých žalobca vidí nesprávny úradný postup v trestnom konaní (prokurátor nemal na neho podať obžalobu ale trestné stíhanie voči jeho osobe zastaviť, prokurátor nemal trvať na výsluchu svedkov ale mal súhlasiť s prečítaním svedeckých výpovedí) nie je civilný súd v občianskoprávnom konaní oprávnený; nespadá do kompetencie civilného súdu hodnotiť postup prokurátora v trestnom konaní.“, kde uvedený záver bol následne podporený aj rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 100/2019 zo dňa 01. 04. 2020: „Obdobne obstoí aj právny záver krajského súdu, podľa ktorého súd konajúci v občianskom súdnom konaní nie je oprávnený sám hodnotiť postup prokurátora v trestnom konaní súdnom, jeho návrhy na vykonanie dokazovania a pod. a taktiež ani existenciu zbytočných prieťahov v predmetnom súdnom konaní. Bez ďalšieho preto súd konajúci v občianskom súdnom konaní tento postup nemôže automaticky považovať za nesprávny úradný postup.“

36. Odvolací súd zároveň pripomína, že predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu sú, 1) že príslušný orgán štátu vydal nezákonné rozhodnutie, alebo sa dopustil nesprávneho úradného postupu, 2) poškodenému vznikla majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch (škoda) alebo nemajetková ujma a 3) táto škoda a nemajetková ujma je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom. Naplnenie týchto predpokladov musí byť v súdnom konaní preukázané, nepostačuje len pravdepodobnostný záver o splnení niektorého z nich, pokiaľ niektorý z predpokladov nie je splnený, potom nie je daná zodpovednosť štátu.

37. Súd prvej inštancie preto opätovne posúdi žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle vyššie uvedených intencií, kde jeho úlohou po vrátení veci tak bude vysporiadať sa s tým, či žalobcom uvádzané skutočnosti možno považovať za nesprávny úradný postup, či žalobca preukázal, že by mu škoda vznikla práve v súvislosti s ním namietanými skutočnosťami, ktoré žalobca považuje za nesprávny úradný postup, teda či je vôbec daná súvislosť medzi škodou a nemajetkovou ujmom, ktorú žiada priznať a konkrétnym postupom, ktorý hodnotí ako nesprávny a v tejto súvislosti sa vysporiadať aj s právnou argumentáciou strán sporu.

38. Odvolací súd uvádza, že žalobca napadol svojím odvolaním aj výrok I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 20.000,- eur spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania zastavil. Odvolací súd konštatuje, že späťvzatie žaloby predstavuje jedno z dispozičných oprávnení žalobcu a je prejavom jeho autonómnej vôle, spôsobilým ovplyvňovať priebeh konania prebiehajúceho na základe ním podanej žaloby. Späťvzatie žaloby je jednostranným procesným úkonom účastníka konania, pričom jeho účinky nastávajú v okamihu, keď sa dostane do dispozície adresáta, t. j. súdu. V prípade, ak sa tak stane, nie je možné späťvzatie žaloby vziať ďalším úkonom späť. Každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, teda podľa toho, ako sa navonok prejavuje, pričom ani prípadný vnútorný rozpor medzi tým, čo účastník zamýšľal a tým, čo skutočne navonok prejavil, nezbavuje procesný úkon účinkov, ktoré s týmto prejavom vôle procesné právo spája. Predmetným čiastočným späťvzatím žaloby prejavil žalobca jednoznačnú vôľu, že berie podanú žalobu späť v konkrétnom rozsahu. Odvolací súd tiež konštatuje, že výrok uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým vyhovel procesnému návrhu žalobcu (jeho čiastočnému späťvzatiu žaloby), z procesného hľadiska nie je v neprospech odvolateľa (žalobcu), neutrpel ním tzv. formálnu ujmu, keďže súd prvej inštancie rozhodol na základe jeho vlastného dispozičného oprávnenia, a preto žalobca nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania, pričom žalobca v odvolaní ani nerozporuje, že vzal žalobu späť tak, ako je to uvedené vo výroku I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

39. Záverom odvolací súd uvádza, že v prvom odvolacom konaní (o podanom odvolaní proti medzitimnému rozsudku č. k. 12C/6/2022-318 zo dňa 20. 06. 2023) posudzoval splnenie procesných podmienok pre vydanie medzitimného rozsudku so záverom, že neboli splnené podmienky pre jeho vydanie s tým, že záporný medzitimný rozsudok zrušil z procesných dôvodov a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nevykonal teda meritórny odvolací prieskum. V druhom odvolacom konaní (o podanom odvolaní žalobcu proti rozsudku zo dňa 14. 01. 2025 č. k. 12C/6/2022-455) už odvolací súd vykonal meritórny odvolací prieskum napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý zrušil a vrátil súdu prvej inštancie z vyššie uvedených dôvodov. Vzhľadom na odlišnosť rozsahu a povahy oboch odvolacích prieskumov nepostupoval odvolací súd podľa § 390 CSP, ale vec v zmysle § 391 ods. 1 CSP zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (viď Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 215/2022 zo dňa 26. 04. 2022).

40. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).